

Velký pátek – 18. dubna 2014

čtení: Mk 15,20-32

kázání:

„Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ (J 1,29) Kéž nás již více netíží, nesvazuje a neovlivňuje to, co jsi z nás sňal, to, z čeho jsi nás vykoupil.

 Iz 53,3-5

Šimonovi se při čtení těch slov prudce rozbušilo srdce. Náhle neměl před očima písmena, slova, věty. Náhle viděl toho muže, jemuž nesl kříž. Římsí vojáci ho chytli, když se vracel z venkova do Jeruzaléma. Prý že má jednomu odsouzenci pomoci vláčet ten kus dřeva, na němž jeho život skončí. Copak by se vojáci namáhali? To ani náhodou. Chytanou si jakéhokoliv kolemjdoucího. Byl jsem ve špatnou chvíli na špatném místě, pomyslel si.

Šimon ani neměl moc času si toho nebožáka prohlížet. Vojáci křičeli: „Honem, honem, vem to a pojď!“ To až nahoře na Golgotě si ho mohl trochu prohlídnout. Ale nechtěl tam zevlovat moc dlouho, pospíchal za svými dětmi, za Alexandrem a Rufem. Dlouho je neviděl.

Jenže teď, když si četl svůj pravidelný večerní oddíl z Písma, měl toho muže zase před očima: „Byl v opovržení.“ To jistě, posmívali se mu mnozí. Cestou. A pak i na popravišti. Dokonce i ti, kdo byli ukřižováni spolu s ním. „Muž plný bolestí.“ Jizvy po bičování byly čerstvé, brzy k nim přibýly další rány po křižování. Když vojáci vzali hřeby a palice, zakryl si Šimon tvář: „Na tohle se nemůžu koukat!“ A nakonec jej ještě jeden z vojáků proklál kopím.

Jakto, že něco takového popisuje už dávný prorok? Nevkládá si Šimon do svatého textu Písma něco, co tam není? Nejsou jeho hrůzné zážitky moc čerstvé, příliš živé, takže se mu vkrádají na mysl při každé, sebemenší připomínce? Co když tohle prorok neměl na mysli? Znovu si četl ta slova: „Byl v opovržení, ... muž plný bolestí, ... je raněn, ubit ... a pokořen ... byl proklán, zmučen, ... trestání snášel.“ Svitek se mu před očima znovu rozplynul a on viděl události dnešního rána, události, kterých byl nedobrovolným svědkem. A hlavně viděl toho muže.

Jak to mohl Izaiáš vědět? Dal Bůh zahlédnout prorokovi budoucnost? Věděl Věčný už kdysi dávno, co chce jednoho dne uskutečnit? Ale proč? Jaký by k tomu Bůh měl důvod? A jedná vůbec takhle? Copak jsme jenom jeho loutky bez svobodné vůle? Jsme snad jako šachové figurky, kterými někdo jiný uskutečňuje své tahy a pro vyšší cíle obětuje tu pěšce, tu mocnější figuru? A přeci Izaiáš už kdysi psal ta slova o utrpení jakéhosi Božího služebníka. Proč?

Šimon ještě jednou četl. Pomalu, slovo od slova. Bolest a utrpení. Jako dnes ráno cestou na Golgotu. Teď však do jeho mysli pronikalo ještě něco víc: „Byli to naše nemoci, jež nesel, naše bolesti na sebe vzal. Byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost.“ Prorok píše, že i utrpení může mít svůj smysl. Že může být podstoupeno v něčí prospěch. A pak, o pár řádek dál, že to má Bůh na zřeteli a že trpícím vše mnohonásobně vynahradí. Že připraví, čeho by se nikdo nenadál. Promění jeho úděl.

Mysleli jsme si, „domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha.“ I Šimon sám se přeci neubráníl myšlence na to, že se to odehrálo v Boží režii. Ale pak tu myšlenku zavrhl. Izaiáš taky. My lidé často Boha podezříváme, že trápí nás lidi, nebo že aspoň nečinně přihlíží a dopouští. Jak se může jen tak dívat? Kolikrát už se Šimon takhle ptal. Naposledy dneska, hned několikrát.

To utrpení nepůsobí Bůh. Ale naše nemoci, naše nevěrnosti, naše nepravost. Náš hřích působí takovou bolest, působí rány a jizvy. Náš hřích je tím důvodem pro pláč, utrpení, smrt.

A on, Boží služebník, on to na sebe vzal. Nejen tu naši bolest, ale právě že i ten náš hřích. Vzal to na sebe od základů. Copak je to možné? Písmo praví, že ano. Prorok Izaiáš tvrdí, že ano. Do Šimonových úvah se stále vtírala podoba toho muže. Bylo jeho utrpení právě tím, o čem píše prorok? Mohl na sebe vzít naše provinění a naši nepravost? Bylo to kvůli nám, aby nám přinesl pokoj, abychom skrze jeho úděl, jeho jizvami byli uzdraveni? Copak se i nás týká jeho smrt na kříži?

Normálně by se Šimon snažil zapomenout. Protože by si nevěděl rady se stále se vtírající otázkou: „Proč?“ Ale tady má odpověď. Má před sebou ta slova. Kvůli nám. Aby uzdravil, aby

přinesl pokoj. Aby základ všeho trápení a původ všech bolestí na sebe vzal. Sňal to z nás a odnesl to na golgotský kříž. Aby zlomil moc hříchu nad námi.

To bylo po ránu, kolem deváté. Teď už je večer, příprava na sobotu. Šimon nemohl přestat myslet na toho muže. Zdalipak už skončilo jeho utrpení? Už je dokonáno? A co Bůh? Chystá pro něj odměnu? Co chystá? Co od něj a od jeho moci smíme ještě očekávat? Skutečnosti nevídané a neslychané, které by nám ani na mysl nepřišly?

Amen